

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 185 (XXIX) — Nr. 255

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 12 aprilie 2017

SUMAR

<u>Nr.</u>		<u>Pagina</u>
LEGI ȘI DECRETE		
53.	— Lege pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2016 privind înființarea Autorității de Reformă Feroviară	2–3
358.	— Decret privind promulgarea Legii pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2016 privind înființarea Autorității de Reformă Feroviară	4
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI		
206.	— Hotărâre privind actualizarea anexei nr. 15 la Hotărârea Guvernului nr. 1.705/2006 pentru aprobarea inventarului centralizat al bunurilor din domeniul public al statului, precum și pentru trecerea unui imobil aflat în domeniul public al statului din administrarea Ministerului Sănătății în administrarea Direcției de Sănătate Publică a Județului Galați, instituție din subordinea Ministerului Sănătății	4–5
ACTE ALE AUTORITĂȚII DE SUPRAVEGHERE FINANCIARĂ		
5.	— Normă pentru aplicarea Ghidului MAR — Persoanele cărora le este adresată sondarea de piață și a Ghidului MAR — Amânarea publicării informațiilor privilegiate	6–9
ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE		
	Decizia nr. 4 din 28 februarie 2017 (Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală)	10–16

LEGI ȘI DECRETE**PARLAMENTUL ROMÂNIEI****CAMERA DEPUTAȚILOR****SENATUL****LEGE****pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2016 privind înființarea
Autorității de Reformă Feroviară**

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Articol unic. — Se aprobă Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62 din 28 septembrie 2016 privind înființarea Autorității de Reformă Feroviară, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 798 din 11 octombrie 2016, cu următoarele modificări și completări:

1. Titlul ordonanței de urgență se modifică și va avea următorul cuprins:

**„ORDONANȚĂ DE URGENȚĂ
privind înființarea Autorității pentru Reformă Feroviară”**

2. La articolul 1, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 1. — (1) În subordinea Ministerului Transporturilor se înființează Autoritatea pentru Reformă Feroviară, denumită în continuare A.R.F., ca instituție publică, cu personalitate juridică, finanțată integral de la bugetul de stat prin bugetul Ministerului Transporturilor, cu preluarea activităților prevăzute la art. 2 alin. (1) lit. d) și e) și atribuțiilor corespunzătoare acestora din cadrul aparatului propriu al Ministerului Transporturilor.”

3. La articolul 2 alineatul (1), literele a), c), h) și i) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„a) stabilirea și urmărirea procesului de implementare a măsurilor necesare pentru eficientizarea rețelei de transport feroviar public de călători pe o rețea feroviară, astfel cum acestea vor rezulta din strategia de eficientizare în domeniul rețelei feroviare, care va fi elaborată în acest sens;

.....
c) achiziționarea, potrivit prevederilor legale în vigoare, de material rulant, destinat predării către operatori, în condițiile art. 7, pentru prestarea serviciilor publice de transport feroviar public de călători pe bază de proceduri aprobate prin ordin al ministrului transporturilor, care se fundamentează pe criterii de transparență și eficiență, care să asigure o piață competitivă în domeniul transportului feroviar public de călători;

.....
h) asigurarea alocării subvențiilor, în limita fondurilor aprobate prin bugetul de stat, prevăzute în contractele de servicii publice, încheiate cu operatorii de transport feroviar public de călători, și răspunderii privind alocarea acestora;

i) încheierea și gestionarea contractelor de servicii publice cu operatorii de transport feroviar public de călători;”

4. La articolul 2 alineatul (1), litera k) se abrogă.

5. La articolul 2 alineatul (1), după litera k) se introduc două noi litere, literele k¹) și k²), cu următorul cuprins:

„k¹) stabilirea criteriilor pentru utilizarea eficientă a capacităților disponibile ale infrastructurii feroviare, potrivit necesităților socioeconomice existente;

k²) avizarea fundamentării solicitărilor suplimentare de trase ale operatorilor care au încheiate contracte de servicii publice de transport feroviar de călători, potrivit necesităților socioeconomice survenite pe perioada de valabilitate a graficului de circulație;”

6. La articolul 2, alineatul (5) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(5) Companiile/Instituțiile publice care se află în coordonarea și/sau sub autoritatea/subordinea Ministerului Transporturilor din domeniul transportului feroviar, precum și operatorii de transport feroviar public de călători au obligația să pună la dispoziția A.R.F. datele și informațiile necesare fundamentării deciziilor conform obiectului de activitate al A.R.F., în condițiile legii.”

7. La articolul 3 alineatul (1), literele c) și d) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„c) achiziționarea de material rulant necesar efectuării transportului feroviar public de călători, în condițiile legii;

d) alte cheltuieli aferente materialului rulant până la data predării către operatorii de transport feroviar public de călători în condițiile art. 3 alin. (1) lit. c).”

8. La articolul 4, după alineatul (3) se introduce un nou alineat, alineatul (4), cu următorul cuprins:

„(4) A.R.F. poate propune Ministerului Transporturilor acte normative specifice domeniului său de activitate.”

9. Articolul 5 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 5. — (1) Deciziile de reformă feroviară pentru desfășurarea categoriilor de activități prevăzute la art. 2 alin. (1) lit. a), b), d), e) și f) se fundamentează numai pe bază de studii de specialitate, realizate prin structurile de specialitate din cadrul A.R.F., care sunt supuse dezbaterii publice.

(2) Pentru implementarea măsurilor de reformă feroviară care se referă la sectoare de transport feroviar ineficiente, președintele A.R.F. emite decizii, cu avizul prealabil al ministrului transporturilor, care se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

(3) Măsurile de reformă feroviară care se referă la sectoare de transport feroviar propuse spre conservare se aprobă prin hotărâre a Guvernului, la propunerea Ministerului Transporturilor.

(4) Înainte de adoptarea măsurilor de reformă feroviară prevăzute la alin. (3), dacă din studiile de specialitate realizate pentru administrarea eficientă a rețelei de transport feroviar rezultă că există perspectiva unui potențial de utilizare ulterioară a sectoarelor de cale ferată pentru dezvoltarea infrastructurii feroviare, administratorul de infrastructură feroviară va aplica măsurile de eficientizare prevăzute la alin. (2). Cheltuielile de conservare se suportă din venituri proprii ale administratorului de infrastructură feroviară și/sau din fonduri alocate de la bugetul de stat.”

10. La articolul 6, alineatele (1) și (2) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„Art. 6. — (1) Subvențiile alocate anual din bugetul de stat, în condițiile legii, operatorilor de transport feroviar public de călători, reprezentând compensația aferentă pachetului minim de servicii, precum și facilitățile de călătorie acordate de la bugetul de stat, potrivit legislației în vigoare, diferitelor categorii sociale care utilizează transportul feroviar public de călători se asigură din bugetul A.R.F., în limita sumelor alocate cu această destinație.

(2) În termen de 90 de zile de la data intrării în vigoare a hotărârii Guvernului prevăzute la art. 8 alin. (1), A.R.F. preia pe bază de protocol de predare-primire de la Ministerul Transporturilor contractele de servicii și actele adiționale valabile și se subrogă în drepturile și obligațiile Ministerului Transporturilor ce rezultă din acestea.”

11. La articolul 6, după alineatul (3) se introduce un nou alineat, alineatul (3¹), cu următorul cuprins:

„(3¹) În scopul asigurării continuității serviciului de interes public de transport feroviar de călători, în cazul în care actele adiționale anuale la contractele prevăzute la alin. (2) se aprobă ulterior începerii anului bugetar, operatorii de transport feroviar public de călători primesc lunar compensație în limita a 1/12 din prevederile bugetare anuale aprobate cu această destinație, pentru efectuarea serviciului public de transport feroviar de călători. După aprobarea actelor adiționale anuale, regularizarea sumelor acordate se face potrivit prevederilor actelor adiționale încheiate și normelor metodologice privind calculul, evidențierea și acordarea compensației de serviciu public, aprobate prin ordin al ministrului transporturilor.”

12. La articolul 6, alineatul (5) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(5) Mecanismul de stabilire a compensației serviciilor publice pentru transportul feroviar public de călători se realizează pe baza criteriilor de dimensionare a pachetului minim de servicii, rutelor de circulație, categoriilor și numărului de trenuri care compun pachetul minim de servicii, precum și a standardelor de cost, astfel încât alocările de la bugetul de stat să fie în acord cu regulamentele Uniunii Europene.”

13. Articolul 7 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 7. — (1) Materialul rulant destinat transportului public feroviar de călători se achiziționează conform prevederilor legale în vigoare, în limita creditelor bugetare aprobate anual cu această destinație prin bugetul A.R.F.

(2) Materialul rulant se predă, în condițiile legii, operatorilor de transport feroviar public de călători prin act adițional la contractele de servicii publice de transport feroviar public de călători, pe baza criteriilor de transparență și a indicatorilor de eficiență stabiliți prin decizie a președintelui A.R.F., cu avizul Consiliului Concurenței.

(3) Materialul rulant achiziționat și predat de către A.R.F. conform prezentei ordonanțe de urgență se utilizează pe trasele stabilite prin contractele de servicii publice de transport feroviar de călători.

(4) Compensația serviciilor publice pentru transportul feroviar public de călători de care beneficiază operatorii feroviari care încheie contracte de servicii publice pentru transportul feroviar public de călători se achită de către A.R.F. numai după ce aceștia fac dovada îndeplinirii obligațiilor ce decurg din actele adiționale întocmite în baza alin. (2), după caz.

(5) În termen de 60 de zile de la data finalizării procedurii de achiziție a materialului rulant prevăzut la alin. (1), A.R.F. detaliază procedura de predare prin norme metodologice aprobate prin hotărâre a Guvernului.”

14. Articolul 8 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 8. — (1) Structura organizatorică și numărul maxim de posturi ale A.R.F. se aprobă prin hotărâre a Guvernului.

(2) Regulamentul de organizare și funcționare a A.R.F. și Regulamentul de ordine interioară se aprobă prin decizie a președintelui A.R.F.

(3) A.R.F. preia personalul aferent pentru o parte a activităților prevăzute la art. 2, iar încadrarea acestuia se va face în termenele și cu respectarea procedurilor legale aplicabile fiecărei categorii de personal și se vor modifica în mod corespunzător organizarea și funcționarea Ministerului Transporturilor. În limita numărului maxim de posturi aprobat, personalul necesar va fi încadrat conform legislației în vigoare.

(4) A.R.F. preia, prin protocol de predare-primire încheiat în termen de maximum 60 de zile de la data intrării în vigoare a hotărârii Guvernului prevăzute la alin. (1), patrimoniul, stabilit pe baza situațiilor financiare întocmite potrivit prevederilor art. 28 alin. (1¹) din Legea contabilității nr. 82/1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și creditele bugetare rămase neutilizate aferente activităților corespunzătoare, în condițiile legii.

(5) Personalul A.R.F. este format din demnitari, funcționari publici și personal contractual.

(6) Salarizarea personalului angajat al A.R.F. se face potrivit legislației în vigoare.

(7) Personalul A.R.F. implicat în gestionarea fondurilor externe nerambursabile, de care beneficiază A.R.F. în calitate de beneficiar, beneficiază de majorarea salariului de bază în condițiile art. 34 din Legea-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare.

(8) Salariații A.R.F. încadrați cu contract individual de muncă pe durată nedeterminată beneficiază anual de autorizații de călătorie în interes de serviciu și în interes personal pe căile ferate române, în mod gratuit, în condițiile art. 1 din Ordonanța Guvernului nr. 112/1999 privind călătoriile gratuite în interes de serviciu și în interes personal pe căile ferate române, republicată, cu modificările ulterioare. Membrii de familie ai salariaților A.R.F. beneficiază anual de 3 călătorii dus-întors sau 6 călătorii simple pe căile ferate române, în mod gratuit.”

15. La articolul 11, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 11. — (1) Până la data asigurării prin bugetul A.R.F. a subvențiilor alocate anual din bugetul de stat, în condițiile legii, operatorilor de transport feroviar public de călători, reprezentând compensația aferentă pachetului minim de servicii, precum și a facilităților de călătorie acordate de la bugetul de stat, potrivit legislației în vigoare, diferitelor categorii sociale care utilizează transportul feroviar public de călători, plățile pentru subvenții și facilități de călătorie se asigură din bugetul ordonatorului principal de credite al Ministerului Transporturilor, în limita creditelor bugetare aprobate cu această destinație.”

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR
NICOLAE-LIVIU DRAGNEA

PREȘEDINTELE SENATULUI
CĂLIN-CONSTANTIN-ANTON POPESCU-TĂRICEANU

București, 10 aprilie 2017.

Nr. 53.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T

privind promulgarea Legii pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2016 privind înființarea Autorității de Reformă Feroviară

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2016 privind înființarea Autorității de Reformă Feroviară și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

București, 7 aprilie 2017.
Nr. 358.

H O T Ă R Ă R I A L E G U V E R N U L U I R O M Ă N I E I

GUVERNUL ROMÂNIEI

H O T Ă R Ă R E**privind actualizarea anexei nr. 15 la Hotărârea Guvernului nr. 1.705/2006 pentru aprobarea inventarului centralizat al bunurilor din domeniul public al statului, precum și pentru trecerea unui imobil aflat în domeniul public al statului din administrarea Ministerului Sănătății în administrarea Direcției de Sănătate Publică a Județului Galați, instituție din subordinea Ministerului Sănătății**

Având în vedere prevederile art. 21 și 22 din Ordonanța Guvernului nr. 81/2003 privind reevaluarea și amortizarea activelor fixe aflate în patrimoniul instituțiilor publice, aprobată prin Legea nr. 493/2003, cu modificările și completările ulterioare, în temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, al art. 20 alin. (1) din Legea nr. 213/1998 privind bunurile proprietate publică, cu modificările și completările ulterioare, și al art. 867 alin. (1) și art. 868 alin. (1) din Legea nr. 287/2009 privind Codul civil, republicată, cu modificările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă modificarea anexei nr. 15 la Hotărârea Guvernului nr. 1.705/2006 pentru aprobarea inventarului centralizat al bunurilor din domeniul public al statului, cu modificările și completările ulterioare, prin modificarea datelor de identificare, denumirii și actualizarea valorilor de inventar, potrivit anexei nr. 1.

Art. 2. — Se aprobă transmiterea unui imobil aflat în domeniul public al statului din administrarea Ministerului Sănătății în administrarea Direcției de Sănătate Publică a

Județului Galați, instituție subordonată Ministerului Sănătății, potrivit anexei nr. 2.

Art. 3. — Ministerul Sănătății împreună cu Ministerul Finanțelor Publice vor actualiza în mod corespunzător datele din evidența cantitativ-valorică și vor opera modificările în anexa nr. 15 la Hotărârea Guvernului nr. 1.705/2006, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 4. — Anexele nr. 1 și 2 fac parte integrantă din prezenta hotărâre.

PRIM-MINISTRU
SORIN MIHAI GRINDEANU

Contrasemnează:
Ministrul sănătății,
Florian-Dorel Bodog
Ministrul finanțelor publice,
Viorel Ștefan

București, 5 aprilie 2017.
Nr. 206.

Datele de identificare, denumirea și valoarea de inventar ale bunurilor din domeniul public al statului aflate în administrarea Ministerului Sănătății prin unitățile sanitare din subordine, care se modifică și se actualizează

Nr. M.F.P.	Cod de clasificare	Denumirea bunului care face obiectul actului normativ	Datele de identificare ale imobilului		Valoarea de inventar (lei)
			Descriere tehnică	Adresa	
1	2	3	4	5	6
Administratorul: Institutul Național de Hematologie Transfuzională/CUI: 4602092					
39217	8.25.07	CTS Vaslui CUI: 4226443	C1 = P, Sc = 507 mp C2 = P, Sc = 182 mp C3 = P, Sc = 4 mp S. teren = 1.939 mp Nr. cad. 76701	Județul Vaslui, localitatea Bârlad, str. M. Kogălniceanu nr. 11	1.261.000
39193	8.25.07	CTS Bacău CUI: 4187263	C1 = D + P + 2E Sc = 537 mp S teren = 970 mp Baracă metalică = 36 mp Împrejmuire = 80 ml CF nr. 80769	Județul Bacău, localitatea Bacău, str. Mărășești nr. 22	2.567.385
155310	8.25.07	CTS Covasna CUI: 4202045	C1 = P + E, Sc = 377 mp S teren = 1.445 mp CF nr. 24814	Județul Covasna, localitatea Sfântu Gheorghe, str. Banki Donath nr. 15	1.441.924
Administratorul: Direcția de Sănătate Publică a Județului Brăila/CUI: 11472262					
62601	8.29.11	Clădirea sediului Direcției de Sănătate Publică Brăila — corp A	C1 = P + 1, Sc = 433 mp C2 = P, Sc = 46 mp C3 = S + P, Sc = 266 mp C4 = P, Sc = 36 mp C5 = P, Sc = 88 mp C6 = P, Sc = 64 mp Suprafață teren = 2.145 mp CF nr. 77415	Județul Brăila, municipiul Brăila, Str. Grădinii Publice nr. 2	2.281.079
Administratorul: Serviciul de Ambulanță Județean Satu Mare/CUI: 8069902					
159364	8.25.01	SAJ Satu Mare	S teren = 5.980 mp CF nr. 173011	Județul Satu Mare, municipiul Satu Mare, Str. Careiului nr. 26/A	1.399.320
Administratorul: Ministerul Sănătății/(CUI 4266456)					
161312	8.25.01	Teren SRU Brăila—Galați	S teren = 75.000 mp Tarlaua 14, parcela 47/1/2, 47/1/3, 49/2 lot 2 CF nr. 74379	Județul Brăila, comuna Vădeni, extravilan	150.623

DATELE DE IDENTIFICARE

ale imobilului aflat în domeniul public al statului care se transmite din administrarea Ministerului Sănătății în administrarea Direcției de Sănătate Publică a Județului Galați, instituție subordonată Ministerului Sănătății

Nr. M.F.P.	Cod de clasificare	Denumirea bunului predat	Administratorul de la care s-a transmis imobilul	Administratorul la care s-a transmis imobilul	Datele de identificare ale imobilului care se predă	Valoarea de inventar
161312	8.25.01	Teren SRU Brăila — Galați	Ministerul Sănătății CUI 4305873	Direcția de Sănătate Publică a Județului Galați CUI 11314530	S teren = 75.000 mp Tarlaua 14, parcela 47/1/2, 47/1/3, 49/2 lot 2 CF nr. 74379	150.623

ACTE ALE AUTORITĂȚII DE SUPRAVEGHERE FINANCIARĂ

AUTORITATEA DE SUPRAVEGHERE FINANCIARĂ

N O R M Ă

pentru aplicarea Ghidului MAR — Persoanele cărora le este adresată sondarea de piață și a Ghidului MAR — Amânarea publicării informațiilor privilegiate

În temeiul prevederilor art. 1 alin. (2), art. 2 alin. (1) lit. a) și d), art. 3 alin. (1) lit. b), art. 6 alin. (2), precum și ale art. 14 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 93/2012 privind înființarea, organizarea și funcționarea Autorității de Supraveghere Financiară, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 113/2013, cu modificările și completările ulterioare, în conformitate cu prevederile art. 16 alin. (3) și art. 30 alin. (3) din Regulamentul (UE) nr. 1.095/2010 al Parlamentului European și al Consiliului din 24 noiembrie 2010 de instituire a Autorității europene de supraveghere (Autoritatea Europeană pentru Valori Mobiliare și Piețe), de modificare a Deciziei nr. 716/2009/CE și de abrogare a Deciziei 2009/77/CE a Comisiei, potrivit deliberărilor Consiliului Autorității de Supraveghere Financiară din data de 21 martie 2017,

Autoritatea de Supraveghere Financiară emite prezenta normă.

Art. 1. — Autoritatea de Supraveghere Financiară aplică Ghidul MAR — Persoanele cărora le este adresată sondarea de piață, prevăzut în anexa nr. 1.

Art. 2. — Autoritatea de Supraveghere Financiară aplică Ghidul MAR — Amânarea publicării informațiilor privilegiate, prevăzut în anexa nr. 2.

Art. 3. — Persoanele cărora le este adresată sondarea de piață au obligația respectării prevederilor ghidului menționat la art. 1, în legătură cu factorii, măsurile și evidențele pe care trebuie să le aibă în vedere și să le aplice în temeiul art. 11 alin. (11) din Regulamentul (UE) nr. 596/2014 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 aprilie 2014 privind abuzul de piață (regulamentul privind abuzul de piață) și de abrogare a Directivei 2003/6/CE a Parlamentului

European și a Consiliului și a Directivelor 2003/124/CE, 2003/125/CE și 2004/72/CE ale Comisiei.

Art. 4. — În aplicarea prezentei norme, expresiile și termenii „persoanele cărora le este adresată sondarea de piață”, „factori”, „măsurii” și „evidențele” utilizați la art. 3 au înțelesul prevăzut în ghidul menționat la art. 1.

Art. 5. — Nerespectarea prevederilor art. 3 se sancționează potrivit dispozițiilor art. 126 alin. (2) lit. a) din Legea nr. 24/2017 privind emitenții de instrumente financiare și operațiuni de piață.

Art. 6. — Anexele nr. 1 și 2 fac parte integrantă din prezenta normă.

Art. 7. — Prezenta normă se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, și intră în vigoare la data publicării acesteia.

Președintele Autorității de Supraveghere Financiară,
Mișu Negrițoiu

București, 29 martie 2017.
Nr. 5.

ANEXA Nr. 1

GHID MAR

Persoanele cărora le este adresată sondarea de piață

Cuprins

1. Domeniu de aplicare
2. Referințe, abrevieri și definiții
3. Scop
4. Conformitate și obligații de raportare
  - 4.1. Statutul ghidului
  - 4.2. Cerințe de raportare
5. Ghid pentru persoanele cărora le este adresată sondarea de piață

1. Domeniu de aplicare

Cui i se aplică?

1. Prezentul ghid se aplică autorităților competente și persoanelor cărora le este adresată sondarea de piață.

Ce se aplică?

2. Prezentul ghid se aplică în legătură cu factorii, măsurile și evidențele pe care trebuie să le aibă în vedere și să le aplice persoanele cărora le este adresată sondarea de piață în temeiul art. 11 alin. (11) din Regulamentul (UE) nr. 596/2014 al Parlamentului European și al Consiliului.

Când se aplică?

3. Prezentul ghid se aplică de la 10 ianuarie 2017.

2. Referințe, abrevieri și definiții

Regulamentul ESMA

— Regulamentul (UE) nr. 1.095/2010 al Parlamentului European și al Consiliului din 24 noiembrie 2010 de instituire a Autorității europene de supraveghere (Autoritatea Europeană pentru Valori Mobiliare și Piețe), de modificare a Deciziei nr. 716/2009/CE și de abrogare a Deciziei 2009/77/CE a Comisiei

MSR

— persoana căreia îi este adresată sondarea de piață

DMP

— participantul la piață care divulgă informații

MAR

— Regulamentul (UE) nr. 596/2014 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 aprilie 2014 privind abuzul de piață (Regulamentul privind abuzul de piață) și de abrogare a Directivei 2003/6/CE a Parlamentului European și a Consiliului și a Directivelor 2003/124/CE, 2003/125/CE și 2004/72/CE ale Comisiei

STR privind activitățile de sondare a pieței

— Regulamentul delegat (UE) 2016/960 al Comisiei din 17 mai 2016 de completare a Regulamentului (UE) nr. 596/2014 al Parlamentului European și al Consiliului cu privire la standardele tehnice de reglementare pentru modalități, sisteme și proceduri adecvate destinate participanților la piață care divulgă informații atunci când desfășoară activități de sondare a pieței

3. Scop

4. Art. 11 alin. (11) din MAR prevede faptul că ESMA publică orientări care vizează persoanele cărora le este adresată sondarea de piață (MSR), cu privire la:

a) **factorii** de care trebuie să țină seama astfel de persoane atunci când li se divulgă informații la momentul sondării de piață, care să le permită să evalueze dacă informațiile au statut de informații privilegiate;

b) **măsurile** pe care trebuie să le ia astfel de persoane dacă li s-au divulgat informații privilegiate pentru a se conforma art. 8 și 10 din MAR; și

c) **evidențele** pe care trebuie să le țină astfel de persoane pentru a demonstra că au respectat art. 8 și 10 din MAR.

5. Scopul prezentului ghid este de a asigura o abordare comună, uniformă și consecventă în legătură cu cerințele care vizează MSR. Prezentul ghid vizează reducerea riscului general de răspândire a informațiilor privilegiate comunicate pe parcursul activităților de sondare a pieței și punerea la dispoziția autorităților competente a unor instrumente pentru desfășurarea eficace a investigațiilor cu privire la cazuri de suspectare a abuzului de piață.

4. Conformitate și obligații de raportare

4.1. Statutul ghidului

6. Prezentul document conține orientări publicate în temeiul art. 11 alin. (11) din MAR. Autoritățile competente și participanții la piețele financiare trebuie să depună toate eforturile necesare pentru a respecta ghidul și recomandările.

4.2. Cerințe de raportare

7. În termen de două luni de la data publicării de către ESMA, autoritățile competente cărora le este adresat prezentul ghid trebuie să notifice ESMA dacă respectă sau intenționează să respecte ghidul, precizând motivele în cazul nerespectării, la adresa [MARguidelinesGL2@esma.europa.eu]. În absența unui răspuns până la acest termen, se va considera că autoritățile competente nu se conformează. Un model de notificare este disponibil pe site-ul ESMA.

8. Persoanele cărora le este adresată sondarea de piață nu au obligația să raporteze dacă respectă sau nu prezentele orientări.

5. Ghid pentru persoanele cărora le este adresată sondarea de piață

5.1. Proceduri interne și instruirea personalului

9. MSR ar trebui să stabilească, să pună în aplicare și să mențină proceduri interne adecvate și proporționale cu amploarea, dimensiunea și natura activității sale economice pentru:

a) a asigura, în cazul în care MSR desemnează o anumită persoană sau un punct de contact pentru a primi sondarea de piață, punerea la dispoziția DMP a informațiilor respective;

b) a asigura că informațiile primite pe parcursul activității de sondare a pieței sunt comunicate la nivel intern doar prin intermediul unor canale de raportare prestabilite și pe baza principiului necesității de a cunoaște;

c) a asigura identificarea clară și instruirea adecvată, în acest sens, a persoanei (persoanelor), a funcției sau a organismului căruia i se încredințează evaluarea dacă MSR se află în posesia unor informații privilegiate ca urmare a activității de sondare a pieței;

d) a gestiona și a controla fluxul de informații privilegiate provenite din activitatea de sondare a pieței în cadrul MSR și de la personalul acesteia pentru asigurarea conformității MSR și a personalului acesteia cu art. 8 și 10 din MAR.

10. MSR ar trebui să se asigure că personalul care primește și prelucrează informațiile obținute pe parcursul activității de sondare a pieței este instruit în mod adecvat cu privire la procedurile interne relevante și la interdicții, astfel cum sunt prevăzute la art. 8 și 10 din MAR, care apar în contextul intrării în posesia informațiilor privilegiate. Instruirea ar trebui să fie adecvată și proporțională cu amploarea, dimensiunea și natura activității economice a MSR.

5.2. Comunicarea cerinței de a nu i se adresa sondarea pieței

11. După ce a fost abordată de un DMP, MSR ar trebui să anunțe persoana în cauză dacă dorește să nu îi fie adresate activitățile viitoare de sondare a pieței în legătură cu toate tranzacțiile eventuale sau cu anumite tipuri de tranzacții eventuale.

5.3. Evaluarea de către MSR a situației dacă se află în posesia unor informații privilegiate ca urmare a activității de sondare a pieței și aprecierea momentului în care aceasta nu se mai află în posesia informațiilor privilegiate

12. MSR ar trebui să evalueze în mod independent dacă se află în posesia unor informații privilegiate ca urmare a activității de sondare a pieței, luând în considerare ca factori relevanți evaluarea DMP și toate informațiile care se află la dispoziția persoanei

(persoanelor), funcției sau organismului din cadrul MSR, căruia i se încredințează activitatea de evaluare, inclusiv informații obținute din alte surse decât DMP. În efectuarea evaluării, persoanei (persoanelor), funcției sau organismului în cauză nu ar trebui să i se solicite să acceseze în niciun mod informații restricționate din cadrul MSR.

13. În urma notificării din partea DMP, conform căreia informațiile divulgate pe parcursul activității de sondare a pieței nu mai reprezintă informații privilegiate, MSR ar trebui să evalueze în mod independent dacă se mai află încă în posesia unor informații privilegiate ținând cont de evaluarea DMP și de toate informațiile disponibile persoanei (persoanelor), funcției sau organismului căruia i se încredințează, în cadrul MSR, să efectueze o evaluare, inclusiv informațiile obținute din alte surse decât DMP. În efectuarea evaluării, persoanei (persoanelor), funcției sau organismului în cauză nu ar trebui să i se solicite să acceseze în niciun mod informații restricționate din cadrul MSR.

5.4. Evaluarea instrumentelor financiare conexe

14. În cazul în care, în urma evaluării, MSR a constatat că se află în posesia unor informații privilegiate ca urmare a sondării de piață, MSR ar trebui ca, în vederea asigurării conformității cu art. 8 din MAR, să identifice toți emitenții și instrumentele financiare la care aceasta consideră că se referă informațiile privilegiate.

5.5. Procesul-verbal sau notele scrise

15. În cazul în care, în conformitate cu pct. (d) din art. 6 alin. (2) din STR cu privire la sondarea pieței, DMP a redactat procesul-verbal sau notele întrevederilor sau convorbirilor telefonice neînregistrate, în termen de 5 zile lucrătoare de la primire, MSR ar trebui:

- a) să semneze procesul-verbal sau notele respective în cazul în care aprobă conținutul acestora; sau
- b) să prezinte DMP propria versiune a procesului-verbal sau a notelor respective, semnate corespunzător, în cazul în care nu aprobă conținutul acestora.

5.6. Păstrarea evidențelor

16. MSR ar trebui să păstreze evidențe ale elementelor de mai jos pe un suport durabil care să asigure accesibilitatea și lizibilitatea lor pentru o perioadă de cel puțin 5 ani:

- a) procedurile interne menționate la alin. (1);
- b) notificările menționate la alin. (2);
- c) evaluările menționate la alin. (3) și justificarea acestora;
- d) evaluarea instrumentelor conexe menționate la alin. (4);
- e) persoanele care lucrează pentru MSR în temeiul unui contract de muncă sau al altei forme de colaborare, care îndeplinesc sarcini prin intermediul cărora acestea au acces la informațiile comunicate pe parcursul activității de sondare a pieței, enumerate în ordinea cronologică a activităților de sondare a pieței.

ANEXA Nr. 2

GHID MAR Amânarea publicării informațiilor privilegiate

Cuprins

1. Domeniu de aplicare
2. Referințe, abrevieri și definiții
3. Scop
4. Conformitate și obligații de raportare
  - 4.1. Statutul ghidului
  - 4.2. Cerințe de raportare
5. Ghid privind interesele legitime ale emitenților pentru amânarea publicării informațiilor privilegiate și situațiile în care amânarea publicării este de natură să inducă publicul în eroare

1. Domeniu de aplicare

Cui i se aplică?

1. Prezentul ghid se aplică autorităților competente și emitenților.

Ce se aplică?

2. Prezentul ghid prezintă o listă neexhaustivă și orientativă a intereselor legitime ale emitenților care sunt susceptibili de a fi prejudiciați de publicarea imediată a informațiilor privilegiate, precum și a situațiilor în care amânarea publicării informațiilor privilegiate este de natură să inducă publicul în eroare, astfel cum este menționat la art. 17 alin. (11) din Regulamentul (UE) nr. 596/2014 al Parlamentului European și al Consiliului.

Când se aplică?

3. Prezentul ghid se aplică de la 20 decembrie 2016.

2. Referințe, abrevieri și definiții

<i>MAR</i>	— Regulamentul (UE) nr. 596/2014 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 aprilie 2014 privind abuzul de piață (Regulamentul privind abuzul de piață) și de abrogare a Directivei 2003/6/CE a Parlamentului European și a Consiliului și a Directivelor 2003/124/CE, 2003/125/CE și 2004/72/CE ale Comisiei
<i>Regulamentul ESMA</i>	— Regulamentul (UE) nr. 1.095/2010 al Parlamentului European și al Consiliului din 24 noiembrie 2010 de instituire a Autorității europene de supraveghere (Autoritatea Europeană pentru Valori Mobiliare și Piețe), de modificare a Deciziei nr. 716/2009/CE și de abrogare a Deciziei 2009/77/CE a Comisiei

3. Scop

4. Scopul prezentului ghid este de a oferi îndrumări prin furnizarea de exemple pentru a ajuta emitenții în luarea deciziei cu privire la amânarea publicării informațiilor privilegiate în temeiul art. 17 alin. (4) din MAR.

4. Conformitate și obligații de raportare

4.1. Statutul ghidului

5. Prezentul document conține orientări publicate în temeiul art. 17 alin. (11) din MAR. Autoritățile competente și participanții la piețele financiare trebuie să depună toate eforturile necesare pentru a respecta ghidul și recomandările.

4.2. Cerințe de raportare

6. În termen de două luni de la data publicării de către ESMA, autoritățile competente cărora le este adresat prezentul ghid trebuie să notifice ESMA dacă respectă sau intenționează să respecte ghidul, precizând motivele în cazul nerespectării, la adresa MARGuidelinesGL3@esma.europa.eu În absența unui răspuns până la acest termen, se va considera că autoritățile competente nu se conformează. Un model de notificare este disponibil pe site-ul ESMA.

7. Emitenții nu sunt obligați să raporteze dacă respectă sau nu prezentul ghid.

5. Ghid privind interesele legitime ale emitenților pentru amânarea publicării informațiilor privilegiate și situațiile în care amânarea publicării este de natură să inducă publicul în eroare

5.1. Interesele legitime ale emitentului pentru amânarea publicării informațiilor privilegiate

8. În sensul lit. (a) de la art. 17 alin. (4) din MAR, cazurile în care publicarea imediată a informațiilor privilegiate ar putea prejudicia interesele legitime ale emitenților ar putea include, printre altele, următoarele circumstanțe:

a) emitentul poartă negocieri, în situația în care rezultatul unor astfel de negocieri ar putea fi periclitat de publicarea imediată. Pot constitui exemple negocierile referitoare la fuziuni, achiziții, sciziuni și întreprinderi de tip spin-off, achiziția sau cedarea de active majore sau filiale ale activității întreprinderilor, restructurări și reorganizări;

b) în caz de pericol grav și iminent care amenință viabilitatea financiară a emitentului, dar care nu intră sub incidența dispozițiilor aplicabile din dreptul insolvenței, iar publicarea imediată a informațiilor privilegiate ar prejudicia grav interesele acționarilor existenți și potențiali, punând în pericol încheierea negocierilor care au drept scop asigurarea redresării financiare a emitentului;

c) informațiile privilegiate se referă la decizii luate sau contracte încheiate de organul cu funcție de conducere al unui emitent, care necesită, pentru a intra în vigoare conform legii naționale sau statutului emitentului, aprobarea unui alt organ al emitentului, altul decât adunarea generală a acționarilor, cu condiția ca:

(i) publicarea imediată a informațiilor respective înainte de decizia definitivă să pericliteze evaluarea corectă a informațiilor de către public; și

(ii) emitentul să fi luat măsuri pentru luarea deciziei definitive cât mai curând posibil;

d) emitentul să fi realizat un produs sau o invenție, iar publicarea imediată a informațiilor respective să fie de natură să pericliteze drepturile de proprietate intelectuală ale emitentului;

e) emitentul să intenționeze să cumpere sau să vândă o participație majoră într-o altă entitate, iar publicarea unor astfel de informații să fie de natură să pericliteze punerea în aplicare a acestui plan;

f) o tranzacție anunțată anterior să fie supusă aprobării autorității publice, iar o astfel de aprobare să fie condiționată de cerințe suplimentare, în situația în care publicarea imediată a acestor cerințe va fi de natură să afecteze posibilitatea emitentului de a le îndeplini și, prin urmare, să împiedice, în cele din urmă, reușita acordului sau a tranzacției.

5.2. Situații în care amânarea publicării informațiilor privilegiate este de natură să inducă publicul în eroare

9. În sensul art. 17 alin. (4) lit. (b) din MAR, situațiile în care amânarea publicării informațiilor privilegiate este de natură să inducă în eroare publicul include cel puțin următoarele circumstanțe:

a) informațiile privilegiate a căror publicare emitentul intenționează să o amâne sunt semnificativ diferite de cele cuprinse în anunțul public anterior al emitentului, cu privire la aspectele la care se referă informațiile privilegiate; sau

b) informațiile privilegiate a căror publicare emitentul intenționează să o amâne se referă la faptul că obiectivele financiare ale emitentului nu sunt susceptibile de a fi realizate, în situația în care astfel de obiective au fost anunțate public anterior; sau

c) informațiile privilegiate a căror publicare emitentul intenționează să o amâne sunt diferite de așteptările pieței, în situația în care astfel de așteptări se bazează pe semnale pe care emitentul le-a transmis anterior pe piață, cum ar fi interviuri, expoziții itinerante sau orice alt tip de comunicare organizată de către emitent sau cu aprobarea acestuia.

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL PENTRU DEZLEGAREA UNOR CHESTIUNI DE DREPT ÎN MATERIE PENALĂ

DECIZIA Nr. 4

din 28 februarie 2017

Dosar nr. 4.020/1/2016

Mirela Sorina Popescu — președintele Secției penale a
Înaltei Curți de Casație și
Justiție

Ionuț Matei — judecător la Secția penală

Ioana Alina Ilie — judecător la Secția penală

Marius Dan Foițoș — judecător la Secția penală

Silvia Cerbu — judecător la Secția penală

Ioana Bogdan — judecător la Secția penală

Aurel Gheorghe Ilie — judecător la Secția penală

Daniel Grădinaru — judecător la Secția penală

Leontina Șerban — judecător la Secția penală

S-a luat în examinare sesizarea formulată de Curtea de Apel Constanța — Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie, prin Încheierea din data de 29 noiembrie 2016 pronunțată în Dosarul nr. 685/36/2015, prin care, în temeiul art. 475 din Codul de procedură penală, s-a solicitat pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept: *„Dacă în interpretarea și aplicarea Deciziei Curții Constituționale nr. 397 din 15 iunie 2016 (publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 532 din 15 iulie 2016), privind încheierea unui acord de mediere referitor la infracțiunile pentru care poate interveni împăcarea, intră sub incidența legii penale mai favorabile dispozițiile art. 5 din Codul penal”*.

Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală a fost constituit conform prevederilor art. 476 alin. (6) din Codul de procedură penală și art. 274 din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare.

Ședința a fost prezidată de către președintele Secției penale a Înaltei Curți de Casație și Justiție, doamna judecător Mirela Sorina Popescu.

La ședința de judecată a participat doamna Oana-Valentina Temerel, magistrat-asistent în cadrul Secției penale, desemnat în conformitate cu dispozițiile art. 276 din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare.

Judecător-raportor a fost desemnat, conform prevederilor art. 476 alin. (7) din Codul de procedură penală, domnul judecător Ionuț Mihai Matei, judecător în cadrul Secției penale a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a fost reprezentat de doamna procuror Marinela Mincă.

Magistratul-asistent a prezentat referatul cauzei, arătând că au transmis puncte de vedere asupra chestiunii de drept curțile de apel Alba Iulia, Bacău, Brașov, București, Cluj, Constanța, Craiova, Galați, Iași, Oradea, Pitești, Ploiești, Suceava și Timișoara, instanțele arondate acestora, precum și Facultatea de Drept din cadrul Universității „Nicolae Titulescu” din București.

De asemenea, a învederat că la data de 13 ianuarie 2017 Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a depus concluzii scrise.

În continuare, a arătat că a fost depus la dosar raportul întocmit de judecătorul-raportor, care a fost comunicat părților la data de 31 ianuarie 2017, potrivit dispozițiilor art. 476 alin. (9) din Codul de procedură penală.

Președintele Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, doamna judecător Mirela Sorina Popescu, constatând că nu sunt alte cereri sau excepții de

formulat, a solicitat doamnei procuror Marinela Mincă să susțină punctul de vedere al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție cu privire la problema supusă dezbaterii în Dosarul nr. 4.020/1/2016.

Reprezentantul Ministerului Public a apreciat că sesizarea formulată de Curtea de Apel Constanța este inadmisibilă.

Astfel, a precizat că, deși curtea de apel are legitimare procesuală activă în ceea ce privește sesizarea, fiind investită cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, iar chestiunea de drept invocată nu a mai făcut obiectul unei hotărâri prealabile și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii, din maniera în care este formulată întrebarea, fiind ignorate regulile de sintaxă, nu se poate deduce, cu exactitate, care este problema de drept a cărei dezlegare se solicită. În acest sens a menționat, cu titlu de exemplu, că problema de drept ar putea fi aceea dacă Decizia Curții Constituționale nr. 397 din 15 iunie 2016 poate fi asimilată cu o lege penală mai favorabilă, în raport cu consecințele juridice pe care le produce și cu momentul aplicării sale în timp, sau ar putea viza aplicarea în timp a unei dispoziții legale al cărei conținut a fost interpretat printr-o hotărâre prealabilă, pentru ca, ulterior, această interpretare să fie declarată neconstituțională, restrângându-i-se incidența în raport cu momentul procesual până la care poate interveni.

Or, față de cele anterior expuse, a considerat că nu sunt circumscrise cu exactitate limitele sesizării, aspect care pune în dificultate instanța competentă să pronunțe o hotărâre prealabilă, cu atât mai mult cu cât aceasta nu poate modifica sau completa obiectul sesizării.

Pe de altă parte, în opinia reprezentantului Ministerului Public, dificultatea de a intui care este, în realitate, întrebarea adresată rezultă și din împrejurarea că, în încheiere, sunt cuprinse aspecte străine de obiectul cauzei, făcându-se referire la încadrarea infracțiunii de luare de mită și limitele de pedeapsă care ar fi aplicabile, în condițiile în care în sarcina inculpatului s-au reținut doar infracțiuni de furt calificat și o infracțiune prevăzută de art. 2 pct. 1) din Legea nr. 61/1991, republicată. Prin urmare, a apreciat că inclusiv maniera de expunere a situației de fapt este de natură să creeze ambiguitate cu privire la adevărata problemă de drept supusă dezlegării.

Mai mult, procurorul a subliniat că opinia completului de judecată nu este unitară, ceea ce conduce la concluzia că se solicită, în mod indirect, rezolvarea unei divergențe apărute între membrii completului și nu dezlegarea unei veritabile chestiuni de drept.

Președintele Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală a declarat dezbaterile închise, reținându-se dosarul în pronunțare.

ÎNALTA CURTE,

asupra chestiunii de drept cu care a fost sesizată, constată următoarele:

I. Titularul și obiectul sesizării

Prin Încheierea de ședință din data de 29 noiembrie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 685/36/2015, Curtea de Apel Constanța — Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie a sesizat, în temeiul art. 475 din Codul de procedură penală, Înalta Curte de Casație și Justiție pentru a pronunța o hotărâre prealabilă în vederea dezlegării următoarei chestiuni de drept: *„Dacă în interpretarea și aplicarea Deciziei Curții Constituționale nr. 397 din 15 iunie 2016, privind încheierea unui acord de mediere referitor la infracțiunile pentru care poate*

intervenii împăcarea, intră sub incidența legii penale mai favorabile dispozițiile art. 5 din Codul penal”.

II. Expunerea succintă a cauzei

Curtea de Apel Constanța — Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie a fost sesizată cu apelul formulat de inculpatul O.B. împotriva Sentinței penale nr. 482 din 8 aprilie 2015 a Judecătoriei Constanța, pronunțată în Dosarul nr. 7.549/212/2013/a6*.

Prin Sentința penală nr. 482 din 8 aprilie 2015 a Judecătoriei Constanța, pronunțată în Dosarul penal nr. 7.549/212/2013/a6*, s-a dispus, printre altele, în temeiul art. 386 alin. (1) din Codul de procedură penală și art. 5 din Codul penal, schimbarea încadrării juridice a faptelor reținute prin rechizitoriul în sarcina inculpatului O.B., din infracțiunea de furt calificat prevăzută de art. 208 alin. 1 — art. 209 alin. 1 lit. a) și e) din Codul penal de la 1968 în infracțiunea de furt prevăzută de art. 228 alin. (1) din Codul penal în vigoare (fapta din 24.04.2012, persoană vătămată SC T. F. I. SRL).

În baza art. 228 alin. (1) din Codul penal a fost condamnat inculpatul O.B. la pedeapsa de 1 an și 6 luni închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de furt (fapta din 24.04.2012, persoană vătămată SC T. F. I. SRL).

În temeiul art. 38 alin. (1) din Codul penal cu referire la art. 39 alin. (1) lit. b) din Codul penal au fost contopite pedepsele aplicate inculpatului O.B. (9 luni închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de complicitate la furt — fapta din 31.01.2013, persoană vătămată SC K. SRL; 1 an și 6 luni închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de furt — fapta din 10.02.2013, persoană vătămată SC F. R. SA; 1 an și 6 luni închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de furt — fapta din 24.04.2012, persoană vătămată SC T. F. I. SRL) în pedeapsa cea mai grea de 1 an și 6 luni închisoare, la care s-a adăugat un spor de o treime din totalul celorlalte pedepse stabilite, de 9 luni închisoare, dispunându-se ca inculpatul să execute în final 2 ani și 3 luni închisoare.

Prin Decizia penală nr. 909/P din 15 octombrie 2015 pronunțată de Curtea de Apel Constanța în Dosarul nr. 7.549/212/2013/a6* au fost admise apelurile formulate de Parchetul de pe lângă Judecătoria Constanța și de inculpatul O.B., a fost desființată, în parte, Sentința penală nr. 482 din 8 aprilie 2015 pronunțată de Judecătoria Constanța și, rejudecând, s-au dispus, printre altele, următoarele:

În baza art. 386 din Codul de procedură penală, a fost schimbată încadrarea juridică a faptelor reținute în sarcina inculpatului O.B. din infracțiunea prevăzută de art. 228 alin. (1) din Codul penal în infracțiunea prevăzută de art. 48 din Codul penal raportat la art. 228 alin. (1) și art. 229 alin. (1) lit. d) din Codul penal.

În baza art. 396 alin. (6) din Codul de procedură penală raportat la art. 17 alin. (2) din Codul de procedură penală și art. 16 alin. (1) lit. g) din Codul de procedură penală, s-a dispus încetarea procesului penal privind pe inculpatul O.B. pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art. 228 alin. (1) din Codul penal cu aplicarea art. 77 lit. a) din Codul penal ca urmare a împăcării intervenite cu persoana vătămată SC F. R. SA (fapta din 10.02.2013).

În baza art. 396 alin. (5) din Codul de procedură penală raportat la art. 17 alin. (2) din Codul de procedură penală și art. 16 lit. c) din Codul de procedură penală, a fost achitat inculpatul O.B. pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art. 48 raportat la art. 228 alin. (1) și art. 229 alin. (1) lit. d) din Codul penal (fapta din 24.11.2012, persoană vătămată S. G.).

În baza art. 38 alin. (1) din Codul penal raportat la art. 39 alin. (1) lit. b) din Codul penal, au fost contopite pedepsele de 9 luni închisoare aplicată inculpatului O.B. pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 48 din Codul penal raportat la art. 228 alin. (1) din Codul penal cu aplicarea art. 77 lit. a) din Codul penal (persoană vătămată SC K. SRL) și de 1 an și 6 luni închisoare aplicată inculpatului O.B. pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 228 alin. (1) din Codul penal (persoană vătămată SC T. F. I. SRL) și i s-a aplicat inculpatului

pedeapsa cea mai grea de 1 an și 6 luni închisoare, la care s-a adăugat un spor de 3 luni închisoare, în final dispunându-se ca inculpatul O.B. să execute pedeapsa de 1 an și 9 luni închisoare.

Prin Decizia nr. 459/P din 19 aprilie 2016 pronunțată în Dosarul nr. 685/36/2015, Curtea de Apel Constanța, în baza art. 432 alin. (1) din Codul de procedură penală, a admis contestația în anulare formulată de contestatorul condamnat O.B. împotriva Deciziei penale nr. 909/P din 15 octombrie 2015 pronunțate în Dosarul nr. 7.549/212/2013/a6*, a desființat, în parte, hotărârea atacată și a dispus rejudecarea apelului pentru fapta din 24.04.2012 (persoană vătămată SC T. F. I. SRL).

În esență, instanța a reținut că, la data soluționării apelului (15 octombrie 2015), exista o cauză de încetare a procesului penal, respectiv un acord de mediere încheiat la data de 20 august 2015 între inculpatul O.B. și persoana vătămată SC T.F.I. SRL, pentru fapta de furt prevăzută de art. 228 alin. (1) din Codul penal, comisă la data de 24.04.2012.

III. Punctul de vedere al instanței care a dispus sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție cu privire la chestiunea de drept a cărei dezlegare se solicită

Cu privire la admisibilitatea sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție, instanța a apreciat că sunt îndeplinite condițiile prevăzute de art. 475 din Codul de procedură penală, întrucât:

— este investită cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, în calea de atac a apelului;

— de lămurirea modului de rezolvare a problemei de drept în discuție depinde soluționarea în fond a cauzei privind corecta încadrare juridică a infracțiunii de luare de mită în formă continuată și, implicit, limitele legale ale pedepsei pentru fapta dedusă judecătii;

— problema de drept pusă în discuție nu face obiectul unui recurs în interesul legii, iar asupra acesteia Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat deja printr-o decizie întemeiată pe dispozițiile art. 471 alin. (l) din Codul de procedură penală sau printr-o hotărâre întemeiată pe dispozițiile art. 475 din Codul de procedură penală.

Completul de judecată investit cu soluționarea cauzei nu a avut un punct de vedere comun asupra problemei de drept invocate.

Astfel, unul dintre membrii completului a considerat că, în cauză, sunt aplicabile dispozițiile art. 5 din Codul penal privind legea penală mai favorabilă, față de momentul comiterii infracțiunii (24.04.2012) și raportat la Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 9 din 17 aprilie 2015 — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 406 din 9 iunie 2015 (acesta fiind, de altfel, unul dintre motivele de apel).

Celălalt membru al completului de judecată a considerat că nu sunt incidente prevederile art. 5 din Codul penal față de dispozițiile cuprinse în Decizia Curții Constituționale nr. 397 din 15 iunie 2016, prin care a fost admisă excepția de neconstituționalitate și s-a constatat că dispozițiile art. 67 din Legea nr. 192/2006 privind medierea și organizarea profesiei de mediator, în interpretarea dată prin Decizia nr. 9 din 17 aprilie 2015 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, sunt constituționale în măsura în care încheierea unui acord de mediere cu privire la infracțiunile pentru care poate interveni împăcarea produce efecte numai dacă are loc până la citirea actului de sesizare a instanței.

IV. Punctele de vedere ale procurorului și părților cu privire la chestiunea de drept a cărei dezlegare se solicită

Cu privire la problema de drept ce formează obiectul sesizării, reprezentantul Ministerului Public a apreciat că nu este necesară sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, întrucât nu există o chestiune de drept care să necesite pronunțarea unui hotărâri prealabile, din datele speței putându-se stabili eventuala incidență a art. 5 din Codul penal privind aplicabilitatea legii penale mai favorabile.

Inculpatul a solicitat sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile, apreciind că sunt îndeplinite, în mod formal, condițiile prevăzute de art. 475 din Codul de procedură penală. Pe fondul cauzei a susținut că prevederile art. 5 din Codul penal sunt aplicabile în cauză și, pentru egalitate de tratament, se impune încetarea procesului penal.

V. Punctele de vedere exprimate de către curțile de apel și instanțele de judecată arondate

Înalta Curte de Casație și Justiție constată că la nivelul curților de apel și al instanțelor de judecată arondate s-au conturat următoarele opinii:

Cu privire la admisibilitatea sesizării, Tribunalul București a apreciat că problema de drept nu are legătură cu cauza, deoarece la momentul la care a intervenit acordul de mediere (în timpul judecării apelului) trebuia să se dea eficiență dispozițiilor art. 67 din Legea nr. 192/2006 privind medierea și organizarea profesiei de mediator, astfel cum au fost acestea interpretate de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală prin Decizia nr. 9 din 17 aprilie 2015 (publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 406 din 9 iunie 2015). Totodată, s-a menționat că dispozițiile art. 5 alin. (2) teza I din Codul penal nu sunt incidente ca efect al pronunțării acestei decizii, pe de o parte pentru că sunt evident defavorabile inculpaților, iar pe de altă parte, pentru că, în acest caz, Curtea nu a declarat neconstituțională o prevedere legală, astfel că nu se produc consecințe asupra existenței normative în ordinea juridică a prevederii supuse controlului, ci se stabilește doar, pe cale de interpretare, un unic înțeles constituțional al art. 67 din Legea nr. 192/2006 privind medierea și organizarea profesiei de mediator.

Cu privire la problema de drept ce formează obiectul sesizării s-au conturat mai multe opinii, respectiv:

5.1. Instanța nu mai poate lua act de încheierea acordului de mediere după publicarea Deciziei nr. 397 din 15 iunie 2016 a Curții Constituționale, având în vedere caracterul obligatoriu al celor stabilite de instanța constituțională.

S-a argumentat că aceasta este și opinia Institutului Național al Magistraturii, exprimată cu ocazia întâlnirii președinților secțiilor penale ale Înaltei Curți de Casație și Justiției și ale curților de apel cu procurorii șefi secție judiciară de la nivelul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și parchetelor de pe lângă curțile de apel, din perioada 21—22.11.2016. S-a considerat că este vorba despre o normă de procedură penală, astfel încât nu se mai poate discuta despre aplicarea legii penale mai favorabile. Ca urmare, decizia Curții Constituționale va produce efecte începând cu data publicării sale în Monitorul Oficial al României, Partea I, fără nicio distincție în ceea ce privește data comiterii faptei ori a încheierii acordului de mediere.

5.2. Împăcarea reprezintă o noțiune de drept penal, astfel încât sunt aplicabile dispozițiile art. 5 din Codul penal, în sensul în care instanța poate lua act de încheierea acordului de mediere pentru faptele comise până la data publicării Deciziei Curții Constituționale nr. 397 din 15 iunie 2016, indiferent de data judecării acestora.

În susținerea acestei opinii s-a arătat că dispozițiile art. 5 alin. (2) din Codul penal statuează că principiul aplicării legii penale mai favorabile este aplicabil și în cazul prevederilor din actele normative declarate neconstituționale, dacă în timpul cât acestea s-au aflat în vigoare au cuprins dispoziții penale mai favorabile.

5.3. Instanța poate lua act de încheierea acordului de mediere până la primul termen de judecată acordat în cauză după publicarea în Monitorul Oficial al României, Partea I, a Deciziei nr. 397 din 15 iunie 2016 a Curții Constituționale. În susținerea acestei opinii s-a arătat că încheierea unui acord de mediere până la data publicării deciziei Curții Constituționale are ca efect nașterea unui drept al inculpatului, instanța fiind obligată să ia act de manifestarea de voință intervenită până la momentul menționat.

5.4. Acordul de mediere încheiat înainte de publicarea Deciziei Curții Constituționale nr. 397 din 15 iunie 2016 urmează să fie avut în vedere și după această dată, având în vedere natura procedurală a termenului în care poate fi încheiat acordul de mediere, precum și aplicarea principiului *tempus regit actum* în materie procesual penală, potrivit art. 13 alin. (1) din Codul de procedură penală. Totodată, s-a apreciat că nu sunt aplicabile dispozițiile art. 5 din Codul penal referitoare la incidența legii penale mai favorabile.

VI. Jurisprudența națională în materie

Au fost identificate hotărâri judecătorești în această materie la curțile de apel Bacău, Brașov (Tribunalul pentru Minori și Familie Brașov), București, Constanța, Craiova, Galați (Judecătoria Galați), Iași (Judecătoria Iași), Oradea și Ploiești.

Astfel, prin deciziile penale nr. 1.137 din 26 octombrie 2016 (pronunțată în Dosarul nr. 6.315/291/2015) și *nr. 975 din 26 septembrie 2016* (pronunțată în Dosarul nr. 3.132/270/2015) *Curtea de Apel Bacău — Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie a dispus încetarea procesului penal ca urmare a încheierii unui acord de mediere în condițiile legii.*

Instanța a reținut că, în situația în care s-ar considera că Decizia Curții Constituționale nr. 397 din 15 iunie 2016 se aplică și acordurilor de mediere încheiate anterior publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, a acestei decizii, s-ar aduce atingere principiului caracterului echitabil al procesului penal consacrat de art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și de Constituția României, precum și securității raporturilor juridice și previzibilității normei penale. Echitabilitatea procedurii penale nu trebuie să permită lezarea dreptului procesual al părții la încheierea unui acord de mediere, ce are ca efect împiedicarea exercitării acțiunii penale împotriva sa, ca urmare a unor interpretări contrare date în mod succesiv unei instituții de drept penal de către instanța supremă, respectiv instanța de contencios constituțional.

Dată fiind importanța deosebită pentru părți a necesității instituirii unor norme clare, precise și previzibile în materie penală, ținând seama de consecințele juridice pe care acestea le produc cu privire la drepturile și libertățile fundamentale ale cetățenilor, o interpretare a unei norme juridice în defavoarea inculpatului ulterioară exercitării de către acesta a unui drept prevăzut de lege în vigoare la data exercitării dreptului nu poate fi folosită împotriva sa.

Un argument în sensul celor susținute anterior îl reprezintă și prevederile art. 5 alin. (2) din Codul penal, care consfințește incidența principiului legii penale mai favorabile și în cazul actelor normative ori prevederilor din acestea declarate neconstituționale (...), dacă în timpul când acestea s-au aflat în vigoare au cuprins dispoziții penale mai favorabile. Deși Decizia Curții Constituționale nr. 397/2016 nu a constatat neconstituționalitatea art. 67 din Legea nr. 192/2006, ci doar a stabilit interpretarea acestuia conformă Constituției, argumentele juridice care au stat la baza reglementării conținute de art. 5 alin. (2) din Codul penal rămân valabile.

În consecință, încheind cu bună-credință un acord de mediere și bazându-se pe cadrul normativ și jurisprudențial în vigoare la data încheierii acestuia, în vederea garantării dreptului inculpaților la un proces echitabil, aceștia trebuie să beneficieze de cauza de înlăturare a răspunderii penale conștând în încheierea acordului de mediere cu partea civilă.

Prin Decizia penală nr. 1.324/A din 23 septembrie 2016 pronunțată de Curtea de Apel București — Secția a II-a penală în Dosarul nr. 16.058/303/2015 s-a dispus încetarea procesului penal ca urmare a încheierii unor acorduri de mediere.

Instanța a constatat că acordurile de mediere au fost încheiate până la primul termen de judecată acordat după publicarea Deciziei nr. 397 din 15 iunie 2016 pronunțate de Curtea Constituțională. Ca atare, având în vedere paragraful 33 din decizie, în cuprinsul căruia Curtea Constituțională, statuând asupra situațiilor tranzitorii, a făcut trimitere la Decizia nr. 508 din 7 octombrie 2014 (publicată în Monitorul Oficial al României,

Partea I, nr. 843 din 19 noiembrie 2014) prin care s-a stabilit, referitor la situațiile tranzitorii generate de intrarea în vigoare a noului Cod penal, că împăcarea poate interveni până la primul termen stabilit ulterior publicării deciziei, instanța de apel a apreciat că, în cauza dedusă judecării, acordurile de mediere au aptitudinea de a produce efecte juridice.

Prin Sentința nr. 3.038 din 16 octombrie 2016 pronunțată în Dosarul nr. 12.791/245/2015, Judecătoria Iași — Secția penală a dispus încetarea procesului penal ca urmare a încheierii unui acord de mediere, reținând, în esență, că, deși acordul de mediere a fost încheiat după citirea actului de sesizare a instanței, se poate lua act de acesta întrucât neconstituționalitatea dispozițiilor art. 67 din Legea nr. 192/2006, în interpretarea dată prin Decizia nr. 9 din 17 aprilie 2015 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, a fost stabilită după data săvârșirii faptei de către inculpat și după ce a fost încheiat acordul de mediere dintre inculpat și partea civilă. Așadar, instanța a reținut că, în cauză, sunt aplicabile dispozițiile legii penale mai favorabile.

Prin deciziile penale nr. 1.241/P din 7 decembrie 2016 (pronunțată în Dosarul nr. 14.691/212/2015 al Curții de Apel Constanța — Secția penală și pentru cauze penale cu minori și de familie), nr. 1.636 din 10 noiembrie 2016 (pronunțată în Dosarul nr. 16.625/318/2014 al Curții de Apel Craiova — Secția penală și pentru cauze cu minori) și nr. 1.351 din 29 septembrie 2016 (pronunțată în Dosarul nr. 17.268/63/2013 al Curții de Apel Craiova — Secția penală și pentru cauze cu minori) s-au respins solicitările de încetare a procesului penal. S-a reținut că acordurile de mediere au fost încheiate pe parcursul soluționării cauzei în apel, după publicarea deciziei Curții Constituționale, astfel încât nu mai pot fi avute în vedere ca o cauză de încetare a procesului penal, efectele deciziilor de admitere a excepțiilor de neconstituționalitate fiind obligatorii și opozabile *erga omnes*.*

Totodată, s-a precizat că dispozițiile art. 67 din Legea nr. 192/2006 nu reprezintă norme de drept penal, ci de procedură penală, astfel încât nu se poate discuta despre aplicarea legii penale mai favorabile. Ca urmare, s-a apreciat că decizia Curții Constituționale își produce efectele începând cu data publicării sale în Monitorul Oficial al României, Partea I, fără nicio distincție în ceea ce privește data comiterii faptei ori a încheierii acordului de mediere.

Prin Decizia nr. 867/A din 8 decembrie 2016 pronunțată în Dosarul nr. 3.802/296/2015, Curtea de Apel Oradea — Secția penală și pentru cauze cu minori a constatat că, pentru a se putea reține existența unui impediment la exercitarea acțiunii penale în apel, era necesar ca modalitatea de soluționare a conflictelor pe cale amiabilă să se fi obiectivat într-un acord de mediere anterior datei de 15 iulie 2016, când Decizia Curții Constituționale nr. 397 din 15 iunie 2016 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I. S-a constatat că, în cauză, este incident principiul activității legii procesuale stipulat de art. 13 alin. (1) din Codul de procedură penală, iar nu aplicarea legii penale substanțial mai favorabilă, conform art. 5 din Codul penal.

VII. Jurisprudență relevantă a Curții Constituționale

Prin Decizia nr. 397 din 15 iunie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 532 din 15 iulie 2016, a fost admisă excepția de neconstituționalitate invocată și s-a constatat că dispozițiile art. 67 din Legea nr. 192/2006 privind medierea și organizarea profesiei de mediator, în interpretarea dată prin Decizia nr. 9 din 17 aprilie 2015 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, sunt constituționale în măsura în care încheierea unui acord de mediere cu privire la infracțiunile pentru care poate interveni împăcarea produce efecte numai dacă are loc până la citirea actului de sesizare a instanței.

Prin Decizia nr. 508 din 7 octombrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 843 din 19 noiembrie 2014, a fost admisă excepția de neconstituționalitate invocată și s-a constatat că dispozițiile art. 159 alin. (3) din Codul penal sunt constituționale în măsura în care se aplică tuturor inculpaților trimiși în judecată înaintea datei intrării în vigoare a Legii

nr. 286/2009 privind Codul penal și pentru care, la acea dată, momentul citirii actului de sesizare a instanței fusese depășit.

În esență, Curtea a statuat că, pentru a răspunde exigențelor principiului constituțional al aplicării legii penale mai favorabile, prevăzut la art. 15 alin. (2) din Constituție, așa cum acesta a fost detaliat în jurisprudența sa, până la încetarea situațiilor tranzitorii generate de intrarea în vigoare a noului Cod penal, împăcarea poate interveni până la primul termen de judecată stabilit ulterior datei publicării Deciziei nr. 508 din 7 octombrie 2014 în Monitorul Oficial al României, Partea I. Totodată, a reținut că reglementarea de către legiuitor a termenului citirii actului de sesizare a instanței, ca ultim moment până la care poate interveni împăcarea, este pe deplin justificată prin finalitatea urmărită, constând în limitarea în timp a stării de incertitudine în derularea raporturilor juridice și în restrângerea posibilității de exercitare abuzivă a acestui drept.

VIII. Jurisprudență relevantă a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală

Prin Decizia nr. 9 din 17 aprilie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 406 din 9 iunie 2015, s-a stabilit că, în aplicarea dispozițiilor art. 67 din Legea nr. 192/2006 privind medierea și organizarea profesiei de mediator, încheierea unui acord de mediere constituie o cauză sui-generis care înlătură răspunderea penală, distinctă de împăcare, iar încheierea unui acord de mediere în condițiile Legii nr. 192/2006 poate interveni în tot cursul procesului penal, până la rămânerea definitivă a hotărârii penale.

IX. Punctul de vedere al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție

Prin Adresa nr. 2.477/C/2904/III-5/2016 din 13 ianuarie 2017 Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția judiciară a înaintat concluziile formulate de procuror asupra chestiunii de drept a cărei dezlegare s-a solicitat, comunicând, totodată, că nu există în lucru nicio sesizare având ca obiect promovarea unui recurs în interesul legii cu privire la această problemă de drept.

În concluziile formulate, procurorul a apreciat că sesizarea ce face obiectul cauzei de față este inadmisibilă, nefiind îndeplinite toate condițiile prevăzute de art. 475 din Codul de procedură penală.

Astfel, a arătat că, în cauză, este îndeplinită condiția legitimității procesuale active (sesizarea aparține unei instanțe investite cu soluționarea cauzei în ultimă instanță — rejudecarea apelului ca urmare a admiterii contestației în anulare împotriva hotărârii definitive pronunțate în apel).

Cu privire la condiția potrivit căreia sesizarea trebuie să aibă ca obiect o problemă de drept și de această chestiune să depindă soluționarea pe fond a cauzei respective, a precizat că, în jurisprudența completelor pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, atât în materie penală, cât și civilă, s-au stabilit anumite cerințe de ordin formal, referitoare la încheierea de sesizare.

În acest sens s-a statuat că tehnica de redactare a întrebărilor trebuie să fie adecvată și să permită înțelegerea/identificarea problemei de drept, existența legăturii de dependență între lămurirea problemei de drept și soluționarea pe fond a cauzei trebuie motivată; neprocedând astfel se neagă posibilitatea formulării unui răspuns circumscris interesului vizat (Decizia nr. 31 din 19 noiembrie 2015 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 19 din 11 ianuarie 2016). De asemenea, s-a arătat că, din conținutul încheierii de sesizare trebuie să rezulte caracterul determinant al rezolvării chestiunii de drept care formează obiectul sesizării, respectiv că încheierea trebuie să cuprindă motivele care susțin admisibilitatea sesizării, inclusiv pe cele care demonstrează că de problema de drept a cărei lămurire se solicită depinde soluționarea cauzei pe fond (Decizia nr. 26 din 29 octombrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 77 din 2 februarie 2016). Respectarea acestor exigențe este

obligatorie, întrucât limitele în care trebuie să răspundă Înalta Curte sunt stabilite de întrebarea instanței de trimitere, neexistând posibilitatea legală ca obiectul sesizării să fie modificat de instanța sesizată, care judecă/dă dezlegări exclusiv în limitele sesizării (Decizia nr. 23 din 16 septembrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 824 din 4 noiembrie 2015).

Sub raportul exigențelor de ordin formal ale încheierii de sesizare (regularitatea sesizării), procurorul a apreciat că este relevantă și jurisprudența Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie civilă, dată fiind identitatea de conținut a art. 476 alin. (1) teza I din Codul de procedură penală și art. 520 alin. (1) teza I din Codul de procedură civilă. Astfel, absența din încheierea de sesizare a elementelor esențiale pentru soluționarea chestiunii prealabile, de pildă, punctul de vedere al completului de judecată investit cu soluționarea cauzei, a fost sancționată cu inadmisibilitatea sesizării (Decizia nr. 20 din 22 iunie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 588 din 5 august 2015; Decizia nr. 31 din 19 octombrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 918 din 11 decembrie 2015). Totodată, s-a statuat că, pentru a se evita abuzul procesual, exprimarea punctului de vedere al instanței de trimitere trebuie să se facă printr-o motivare temeinică, nu superficială, precum și că incumbă instanței care sesizează obligația de a explicita, în concret, legătura dintre maniera de dezlegare a chestiunii de drept noi, în raport cu interpretările posibile prefigurate și soluționarea cauzei pe fond, iar în cazul în care nu se demonstrează în concret pertinenta chestiunii de drept în cauza care a ocazionat sesizarea, problemele de fapt și de drept care se ridică în speță părănd a fi altele decât chestiunea de drept cu care a fost sesizată Înalta Curte, sesizarea este inadmisibilă (Decizia nr. 21 din 13 iunie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 774 din 4 octombrie 2016). De asemenea, în Decizia nr. 16 din 23 mai 2016 (publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 779 din 5 octombrie 2016) s-a reținut că încheierea care nu cuprinde motivele care susțin admisibilitatea sesizării și punctul de vedere al completului asupra chestiunii de drept nu îndeplinește condițiile unui act de sesizare legal întocmit și, deci, nu ar putea declanșa o examinare pe fond a problemei de drept supuse dezbaterii în cadrul mecanismului pronunțării unei hotărâri prealabile.

Așadar, în raport cu jurisprudența anterior menționată, procurorul a apreciat că redactarea întrebării ce face obiectul cauzei de față (într-o manieră care ignoră regulile sintaxei) nu permite identificarea certă a problemei de drept. În acest sens a menționat, cu titlu de exemplu, că problema de drept poate fi aceea dacă Decizia Curții Constituționale nr. 397 din 15 iunie 2016 poate fi asimilată cu o lege penală mai favorabilă sub aspectul consecințelor juridice și al momentului aplicării sale, după cum ar putea fi și aceea privind aplicarea în timp a unei dispoziții legale al cărei conținut a fost interpretat printr-o hotărâre prealabilă, pentru ca, ulterior, această interpretare să fie declarată neconstituțională, restrângându-i-se incidența în raport cu momentul procesual până la care poate interveni. Din această perspectivă, a apreciat că nu sunt circumscrise cu exactitate limitele sesizării, aspect care pune în dificultate instanța competentă să pronunțe o dezlegare. Aceasta cu atât mai mult cu cât instanța competentă se pronunță în limitele investiției, neavând posibilitatea legală de a stabili/modifica obiectul sesizării.

Totodată, a susținut că încheierea de sesizare, din punctul de vedere al motivării caracterului determinant al rezolvării chestiunii de drept, menționează aspecte străine chestiunii de drept, ceea ce echivalează cu lipsa motivării.

Într-un asemenea context i-ar reveni, în opinia procurorului, instanței supreme sarcina de a identifica obiectul sesizării, precum și aceea de a justifica caracterul determinant al rezolvării chestiunii de drept pentru soluționarea fondului cauzei, iar o asemenea ipoteză ar conduce la subrogarea Înaltei Curți în atribuțiile instanței de trimitere și, implicit, la nerespectarea

dispozițiilor art. 475 și art. 476 din Codul de procedură penală privind obiectul sesizării și procedura de judecată.

X. Opinia specialiștilor consultați

În conformitate cu dispozițiile art. 476 alin. (10) din Codul de procedură penală raportat la art. 473 alin. (5) din Codul de procedură penală, a fost solicitată opinia scrisă a unor specialiști cu privire la chestiunea de drept ce formează obiectul sesizării.

Singurul punct de vedere transmis a fost cel al Facultății de Drept din cadrul Universității „Nicolae Titulescu” din București, care a precizat că *încheierea unui acord de mediere cu privire la infracțiunile pentru care poate interveni împăcarea produce efecte numai dacă are loc până la citirea actului de sesizare a instanței*.

S-a apreciat că problema a cărei dezlegare se solicită este aceea de a ști dacă, față de succesiunea în timp a Deciziei Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală nr. 9 din 17 aprilie 2015 și a Deciziei Curții Constituționale nr. 397 din 15 iunie 2016, este incident principiul legii penale mai favorabile în cauzele în care se încheie un acord de mediere. În opinia exprimată s-a apreciat că aceasta nu este o situație de aplicare a principiului *mitior lex*, principiu care are ca premisă de aplicare ipoteza unei succesiuni de legi penale și intervine inclusiv în cazul în care vreuna dintre acestea ar fi declarată neconstituțională. Or, Decizia nr. 9 din 17 aprilie 2015 prin care Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală a dat o interpretare obligatorie dispozițiilor art. 67 din Legea nr. 192/2006 nu echivalează cu o lege penală, iar prin Decizia Curții Constituționale nr. 397 din 15 iunie 2016 nu s-a declarat neconstituționalitatea dispozițiilor art. 67 din Legea nr. 192/2006.

Deciziile pronunțate de Înalta Curte de Casație și Justiție în materia hotărârilor prealabile și a recursurilor în interesul legii nu sunt legi organice și nici ordonanțe de urgență. Acestea nu reprezintă nici „alte acte normative care la data adoptării aveau putere de lege”, întrucât nu sunt adoptate după principiile generale ale procesului de legiferare în România. De altfel, competența Înaltei Curți de Casație și Justiție de soluționare a sesizărilor din partea instanțelor de judecată în vederea pronunțării unor hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a fost instituită de legiuitor pentru realizarea obiectivului de asigurare a interpretării și aplicării unitare a legii în condițiile art. 126 alin. (3) din Constituție, obiectiv urmărit, de altfel, și prin intermediul recursului în interesul legii. În acest sens este și practica constantă a Curții Constituționale (Decizia nr. 397 din 15 iunie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 532 din 15 iulie 2016; Decizia nr. 265 din 6 mai 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 372 din 20 mai 2014; Decizia nr. 206 din 29 aprilie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 350 din 13 iunie 2013; Decizia nr. 1.014 din 8 noiembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 816 din 29 noiembrie 2007).

În ceea ce privește Decizia Curții Constituționale nr. 397 din 15 iunie 2016, aceasta este una interpretativă, fiind guvernată din acest punct de vedere de cele statuate printr-o altă Decizie a Curții Constituționale, nr. 536 din 28 aprilie 2011 (publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 482 din 7 iulie 2011), unde se arată că „indiferent de interpretările ce se pot aduce unui text, atunci când Curtea Constituțională a hotărât că numai o anumită interpretare este conformă cu Constituția, menținându-se astfel prezumția de constituționalitate a textului în această interpretare, atât instanțele judecătorești cât și organele administrative trebuie să se conformeze deciziei Curții și să o aplice ca atare”.

Așadar, în urma Deciziei Curții Constituționale nr. 397 din 15 iunie 2016, dispozițiile art. 67 din Legea nr. 192/2006 au fost constatate constituționale într-o anumită interpretare, ceea ce exclude aplicabilitatea în speță a dispozițiilor art. 5 alin. (2) din Codul penal.

Potrivit art. 147 alin. (4) din Constituție, deciziile Curții Constituționale sunt general obligatorii și produc efecte numai

pentru viitor, de la momentul publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Aceasta înseamnă că deciziile pronunțate de instanța de contencios constituțional se aplică tuturor situațiilor juridice în desfășurare, care nu au fost definitiv judecate până la data publicării.

În opinia exprimată, această interpretare a problemei de drept supuse dezlegării nu contravine Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului în materia art. 7 din Convenție. În acest sens, a invocat Decizia de inadmisibilitate din 22 septembrie 2015 pronunțată în Cauza *Cristian Borcea c. României*, în care Curtea Europeană a reamintit că regulile nu se aplică decât dispozițiilor care definesc infracțiunile și pedepsele prevăzute pentru sancționarea acestora. *Per a contrario*, Curtea Europeană nu consideră că problema cauzelor care înlătură răspunderea penală este una susceptibilă a intra sub incidența acestui articol (așadar, nici sub incidența *mitior lex*).

XI. Dispoziții legale incidente

Art. 67 din Legea nr. 192/2006 privind medierea și organizarea profesiei de mediator

„(1) Dispozițiile din prezenta lege se aplică și în cauzele penale, atât în latura penală, cât și în latura civilă, după distincțiile arătate în prezenta secțiune.

(2) În latura penală a procesului, dispozițiile privind medierea se aplică numai în cauzele privind infracțiuni pentru care, potrivit legii, retragerea plângerii prealabile sau împăcarea părților înlătură răspunderea penală.

(3) Părțile și subiecții procesuali nu pot fi constrânși să accepte procedura medierii.”

Art. 5 din Codul penal

„(1) În cazul în care de la săvârșirea infracțiunii până la judecarea definitivă a cauzei au intervenit una sau mai multe legi penale, se aplică legea mai favorabilă.

(2) Dispozițiile alin. (1) se aplică și actelor normative ori prevederilor din acestea declarate neconstituționale, precum și ordonanțelor de urgență aprobate de Parlament cu modificări sau completări ori respinse, dacă în timpul când acestea s-au aflat în vigoare au cuprins dispoziții penale mai favorabile.”

Art. 16 din Codul de procedură penală

„(1) Acțiunea penală nu poate fi pusă în mișcare, iar când a fost pusă în mișcare nu mai poate fi exercitată dacă:

(...)

g) a fost retrasă plângerea prealabilă, în cazul infracțiunilor pentru care retragerea acesteia înlătură răspunderea penală, a intervenit împăcarea ori a fost încheiat un acord de mediere în condițiile legii;

(...).”

Art. 396 din Codul de procedură penală

„(1) Instanța hotărăște asupra învinuirii aduse inculpatului, pronunțând, după caz, condamnarea, renunțarea la aplicarea pedepsei, amânarea aplicării pedepsei, achitarea sau încetarea procesului penal.

(...)

(6) Încetarea procesului penal se pronunță în cazurile prevăzute la art. 16 alin. (1) lit. e)—j).”

XII. Raportul asupra chestiunii de drept supuse dezlegării

Opinia judecătorului-raportor este în sensul că sesizarea formulată de Curtea de Apel Constanța este inadmisibilă.

XIII. Înalta Curte de Casație și Justiție

Examinând sesizarea formulată de Curtea de Apel Constanța în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, raportul întocmit de judecătorul-raportor și chestiunea de drept ce se solicită a fi dezlegată, reține următoarele:

a. În conformitate cu dispozițiile art. 475 din Codul de procedură penală, „dacă, în cursul judecății, un complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului, investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, constatând că există o chestiune de drept, de a cărei

lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective și asupra căreia Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat printr-o hotărâre prealabilă sau printr-un recurs în interesul legii și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va putea solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată”.

Astfel, în raport cu textul legal mai sus enunțat, se constată că admisibilitatea unei sesizări formulate în procedura pronunțării unei hotărâri prealabile este condiționată de îndeplinirea, în mod cumulativ, a următoarelor **trei cerințe**:

— instanța care a formulat întrebarea să fie investită cu soluționarea cauzei în ultimă instanță;

— chestiunea de drept supusă analizei să nu fi primit o rezolvare anterioară printr-o hotărâre prealabilă sau printr-un recurs în interesul legii și să nu facă obiectul unui asemenea recurs în curs de soluționare;

— soluționarea pe fond a cauzei să depindă de lămurirea chestiunii de drept ce face obiectul sesizării.

b. Raportând aceste condiții de admisibilitate la situația din speță, se apreciază că **nu este îndeplinită cea din urmă cerință impusă de legiuitor** pentru sesizarea instanței supreme în vederea pronunțării hotărârii prin care să se dea o rezolvare de principiu unei chestiuni de drept, întrucât:

b. 1. *Modul de formulare a întrebării adresate Înaltei Curți de Casație și Justiție este unul deficitar, neputându-se stabili cu certitudine care este obiectul sesizării.*

Astfel, în încheierea prin care Curtea de Apel Constanța a investit instanța supremă, problema de drept este formulată ambiguu, imprecis, putându-se aprecia că aceasta ar putea fi aceea a asimilării Deciziei Curții Constituționale nr. 397 din 15 iunie 2016 cu o lege penală mai favorabilă ori aceea a aplicării în timp a unei dispoziții legale interpretate prin decizii succesive de către Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală (prin Decizia nr. 9 din 17 aprilie 2015), respectiv de către Curtea Constituțională (prin Decizia nr. 397 din 15 iunie 2016).

Or, caracterul determinant al rezolvării chestiunii de drept pentru soluționarea fondului cauzei nu poate fi apreciat decât dacă obiectul sesizării este clar stabilit, iar această din urmă obligație revine exclusiv instanței de trimitere, iar nu instanței supreme.

b. 2. *Încheierea prin care s-a dispus sesizarea nu cuprinde decât formal motivele care susțin admisibilitatea sesizării, iar punctul de vedere al completului de judecată nu este unitar.*

Așa cum se poate constata din analiza încheierii instanței de trimitere, motivarea celei mai importante condiții de admisibilitate (aceea a caracterului determinant al rezolvării chestiunii de drept) nu este doar expusă lapidar, ci se raportează la chestiuni străine pricinii deduse judecății, făcând referire la „corecta încadrare a infracțiunii de luare de mită în formă continuată, implicit limitele legale ale pedepsei pentru fapta dedusă judecății” (fila 8 din încheiere), deși inculpatul este cercetat pentru săvârșirea mai multor infracțiuni de furt calificat, precum și a infracțiunii prevăzute de art. 2 pct.1) din Legea nr. 61/1991, republicată.

În privința punctului de vedere al completului de judecată asupra chestiunii de drept, acesta nu este unitar, ceea ce conduce la concluzia că, în realitate, nu suntem în prezența unei veritabile sesizări privind dezlegarea unei chestiuni de drept, ci a unei divergențe apărute între membrii completului instanței de apel, pentru a cărei rezolvare trebuia să se facă aplicarea art. 394 alin. (5) din Codul de procedură penală privind reluarea judecării cauzei în complet de divergență, iar nu să se apeleze la dispozițiile legale privind asigurarea unei practici judiciare unitare, cum sunt cele prevăzute de art. 475 și următoarele din Codul de procedură penală.

Astfel, din actele dosarului ce pot fi accesate prin sistemul ECRIS rezultă că instanța de apel a rămas în pronunțare asupra căii de atac formulate de inculpat în data de 8.09.2016, iar în data de 19.09.2016 cauza a fost repusă pe rol în baza art. 395 alin. (1) din Codul de procedură penală, pentru ca la termenul de

judecată fixat, în data de 10.11.2016, să pună în discuție din oficiu sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție cu problema de drept ce face obiectul judecății în prezenta cauză.

În acest context este de reținut că, potrivit jurisprudenței sale, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală a stabilit, cu referire la înțelesul ce trebuie atribuit sintagmei „chestiune de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei”, că este necesar ca sesizarea instanței de trimitere să tindă la interpretarea *in abstracto* a unor dispoziții legale determinate, iar nu la rezolvarea implicită a unor chestiuni ce țin de particularitățile fondului speței (Decizia nr. 22 din 25 octombrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I nr. 1.057 din 28 decembrie 2016).

Or, în prezenta cauză, prin sesizarea adresată Înaltei Curți de Casație și Justiție se tinde, pe de o parte, la soluționarea unui incident procedural, respectiv rezolvarea unei divergențe apărute între membrii completului cu ocazia deliberării, iar pe de altă parte, are în vedere o situație particulară, generată de modul în care s-a desfășurat judecata în cauză (existența unui acord de mediere încheiat după publicarea Deciziei Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală nr. 9 din 17 aprilie 2015, căruia nu i s-au recunoscut efectele până la data publicării Deciziei Curții Constituționale nr. 397 din 15 iunie 2016).

b. 3. *Sesizarea pune în discuție interpretarea și aplicarea unei decizii a Curții Constituționale.*

Dincolo de caracterul imprecis al chestiunii de drept supuse analizei, se poate constata că sesizarea instanței supreme prin

mecanismul de unificare a jurisprudenței prevăzut de art. 475 din Codul de procedură penală pune în discuție, în esență, interpretarea și aplicarea Deciziei Curții Constituționale nr. 397 din 15 iunie 2016.

Prin decizia sus-menționată, Curtea Constituțională nu a declarat neconstituționale dispozițiile art. 67 din Legea nr. 192/2006 privind medierea și organizarea profesiei de mediator, ci doar a stabilit care este interpretarea conformă cu Constituția a acestui text de lege.

În egală măsură, potrivit jurisprudenței sale, Curtea Constituțională a stabilit, cu referire la sintagma „dezlegarea dată problemelor de drept” cuprinsă în art. 414⁵ alin. 4 din Codul de procedură penală din 1968, care își păstrează valabilitatea și în prezent și se aplică *mutatis mutandis* și în cazul mecanismului de unificare a jurisprudenței prevăzut de art. 475 din Codul de procedură penală în vigoare, că aceasta „(...) pe de o parte, nu poate privi decât interpretarea și aplicarea unitară a conținutului dispozițiilor legale, cu sensul de acte normative, iar nu și a deciziilor Curții Constituționale și a efectelor pe care acestea le produc, și, pe de altă parte, nu poate privi decât interpretarea și aplicarea unitară a legii de către instanțele judecătorești, iar nu și de către Curtea Constituțională, care este o autoritate distinctă de sistemul judecătoresc” (Decizia Curții Constituționale nr. 206 din 29 aprilie 2013).

Prin urmare, cum în speță se solicită instanței supreme să se pronunțe asupra interpretării și aplicării unei decizii a Curții Constituționale, iar nu a unei dispoziții legale, sesizarea formulată de Curtea de Apel Constanța este și din această perspectivă inadmisibilă.

Pentru motivele arătate, în temeiul art. 475 și art. 477 din Codul de procedură penală,

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Constanța — Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie în Dosarul nr. 685/36/2015, prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a următoarei probleme de drept: „Dacă în interpretarea și aplicarea Deciziei Curții Constituționale nr. 397 din data de 15 iunie 2016, privind încheierea unui acord de mediere referitor la infracțiunile pentru care poate interveni împăcarea, intră sub incidența legii penale mai favorabile dispozițiile art. 5 din Codul penal”.

Pronunțată în ședință publică astăzi, 28 februarie 2017.

PREȘEDINTELE SECȚIEI PENALE A ÎNALTEI CURȚI
DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
judecător **MIRELA SORINA POPESCU**

Magistrat asistent,
Oana-Valentina Temereș

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

